

итя на блаженство дарованія изъ искусства навикнути могла. Тя е знаела въ Ружициното сърдце съболѣзнованіе къмъ нуждата да възбуди, и неж до туй да доведе, да е готова била нѣйната една радостъ, за утѣшеніе на друго да жертвува. Единъ пътъ Ружица на свой рожденъ день доби отъ баща си една жълтица; и каза ѝ да си купи за неж каквото тя обича. Като чу туй Ружица, сто въпроси направи на майка си; какво нѣщо може за туй хубаво злато да ся купи. Майка ѝ каза различни нѣща, а Ружица обрадвава, незнаеше какво да избере——— Наскоро послѣ тоова яви ся една сиромашка вдовица, на която бѣше кравата отъ чума умрѣла. Викна ѝ вътре Софія, и като чу какво иска, рече: »ахъ Боже мой! туй е въистина голѣмо злощастіе за васъ; ами каккво ще направа, когато съмъ на много, които сѣ същото злощастіе имали паритѣ раздала. Азъ тежкко ще можа толкози пари да ви дамъ, защото трѣбба малко и за въ къщи да задържа,“ Послѣ това отиде, донесе пари игы причети на масата.— „Шо-вече не можа да ви дамъ, каза, нъ ако бы могли отъ друго мѣсто още една жълтица да добиете, тогава бы могли една хубава крава да купите.“ Ружица като чу тия речи, отиде тутакси, доидеси нѣйната жълтица, гуди ѝ при другитѣ пари на масата и каза: — „Азъ имамъ дрѣхы довольно; ; на тѣзи сиромашка вдовица много е по нужна крава, нежели на мене дрѣха. Сиромашката жена имачеше отъ радостъ и щеше на Ружица въ ржката да цаллу-